

Láttátuk feleim szümtükkel mik vogymuk. Isá pur és homuu vogymuk.

Temetni jöttünk össze.

Temetjük az autóinkat, az egzisztenciánkat, a szakmánkat, a jövőnket, a gyermekeink jövőjét és a reményeinket.

Hatalmas az úr, aki mindezeket elveszi tőlünk, és rettentő az ő sírásója!

Tisztelt gyászoló gyülekezet!

Vagyunk itt még páran, akik emlékszünk rá, hogy e gyönyörű szakma ifjú korában, tisztos megélhetést nyújtott. Taxisnak lenni státusz volt, a társadalom elismert polgárai voltunk. Legendás összetartásunk védelmet nyújtott mind a hatalom, mind az aljas kis bűnözők támadásaival szemben. Aki belénk mert marni, rögtön szembesült ezzel az erővel. Sokszor bizonyítottuk, hogy bármikor, bármilyen helyzetben kiállunk magunkért, egymásért. Ez az összetartás a taxisblokádban csúcsonyodott ki, amikor az egész Magyar társadalom állt mellénk egy emberként, és mutattuk meg a hatalomnak: Eddig és ne tovább!

És most ez a szakma, ez az erő itt fekszik előttem e koporsóban, művelői itt állnak gyászolva, készen arra, hogy eltemessék hű munkaeszközeiket.

Utolsó útjuk végére értek, itt állnak a sír nyitott kapujánál.

Nehéz a búcsúztató feladata egy tömegsír szélén állva.

Végeláthatatlan sorban pihennek előttem felravatalozva, zokogó szeretteik körében olyanok, akiknek még nem lenne itt a helye. Olyanok, akikre életük virágában sújtott le a kaszás! Hosszú munkás évek vártak még rájuk, szolgálva társuk, és családjuk megélhetését. De a tudatlanság és hozzá nem értés elvágta életük fonalát.

Búcsúzzunk el tőlük sorban. Méltassuk erényeiket, mutassunk rá, mi is volt haláluk közvetlen oka.